

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director:
Ion Colfescu-Delaturda

APARE LUNAR

Redacția și Administrația
București, Str. Antim, 19
Telefon 3.25.59

O imposibilitate morală

Omenirea are o anumită evoluție, ca și indivizii singuratici sau conglomeratele sociale determinate. În evenimentele de ieri s'au cuprins evenimentele de azi și în cele de azi se cuprind cele de mâine. În copilul nou născut sunt toți germeni evoluției lui viitoare. Factorii determinanți ce va întâlni în decursul desfășurării existenței sale nu fac decât să se împletească cu puterile virtuale cu cari e înzestrat. Le exercită și le pune în valoare.

Cei ce știu că spiritul guvernează materia, că orice înfăptuire pornește din sferele spirituale, singurele creatoare, aceia își dau seama că trăim azi epoca unei noi involuții a spiritului în materie.

Istoria nu se întoarce pe urmele ei. O epocă crează pe cea următoare și toate se armonizează în același tot. Ca și indivizii singuratici, omenirea în totalitatea ei își urmează drumul ei determinat dela care nu există abatere.

Giganticul războiu prin care trecem e continuarea celui trecut și urmărește aceeași țintă: **Ridicarea omenirii la un nou stadiu de spiritualizare.**

Cei ce cred că, în urma imenselor sacrificii în oameni și materiale pe cari le necesită acest războiu, ne putem întoarce la stările de mai înainte, nu sunt în stare să citească nimic în evenimente.

Mergem cu pași gigantiști spre o nouă dreptate socială, spre o nouă ierarhie internațională. Războiul acesta e războiul popoarelor, războiul raselor, războiul maselor de pretutindeni pentru ridicarea spre soare și lumină, spre căldura solară a culturii și civilizației unevirsale. E războiul restabi-

lirei valorilor în viața internă a statelor, ca și în raporturile internaționale.

E o lume nouă care apare la orizont. Această lume se obiectivează, pe măsură ce războiul se întindește. La sfârșit va pune stăpânire deopotrivă și pe învingător și pe învins.

Cei ce știu să citească în evenimente își dau seama că victoria nu poate fi decât a aceloră în cari se întrupează această lume nouă, această nouă spiritualitate animatoare, acest nou spirit care se involuează în materie.

Războiul trecut a distrus imperiile de pradă din Europa. Războiul acesta nu poate decât să ducă mai departe această operă pe toată suprafața globului. Războiul trecut a desființat latifundiile statelor și popoarelor de pradă.

Acum douăzeci de ani a fost numai o parțială deșteptare a puterilor adormite ale popoarelor. Statele și popoarele beligerante nu erau încă pregătite pentru a privi adevărul în față. Au trebuit încă douăzeci de ani de frământări, pentru ca energiile creatoare ale umanității să se polarizeze în popoarele menite să ia în mâini viguroase sceptrul lumii, zmulgându-l din mâinile aceloră cari îl dețin prin arbitrar și violență.

Astăzi terenul e pregătit pentru o nouă involuție a spiritului în materie. Această nouă involuție urmează să desăvârșească opera războiului trecut, eliminând din viața popoarelor și din raporturile lor internaționale arbitrarul și parazitismul.

De aci înainte popoarele vor deveni ele însele, vor trăi prin propriile lor forțe, și se vor încadra în ierarhia internațională în raport cu puterile lor de creațiune în ordine spirituală, în raport cu eroismul pe care-l desfășoară pentru zdrobirea forțelor întunericului cari stau de-a-curmezișul noului ordine universale. Se va pune sceptrul lumii în mâna popoarelor care-l merită.

Se vor ridica la suprafață energiile lor productive. Se va pune în valoare tot ce constituie o forță creatoare. Se vor libera energiile înlănțuite ale popoarelor. Se va pune în valoare masele largi de pretutindeni. Se vor restabili valorile falsificate, batjocorite sau desocotite de puterile întunericului de ieri. Se va crea întregii omeniri un nou pedestal de existență.

Nu există altă posibilitate. Acesta e adevărul care se ci-

tește în evenimente. Evoluția spre progres e în plin marș. Nu există întoarcere.

Numai proștii și naivii pot crede într'o victorie a anglo-saxonilor. Numai aceștia pot crede că ne putem întoarce la stările de mai înainte sau la altele mai întunecate în urma acestei gigantice frământări. Numai ei nu pot vedea că toate aceste frământări și sacrificii nemai văzute în istorie nu sunt decât durerile facerii nouei lumi de dreptate și adevăr, care bate la porțile vieții.

Orice român trebuie să știe că lumea care se naște va reda Europa europenilor, că intruși vor ieși distruși în principiu, că zdrobirea Rusiei va libera Europa de toate miasmele cari o subminau, că șampionii acestei victorii vor purta mâine sceptrul lumii, că nouă românilor, în calitate de părtășii eroici la această victorie și în virtutea plămădirii mile-nare a sângelui nostru cu întreg pământul sudestului european, ne este rezervat un strălucit viitor.

Credința noastră e de granit: **Victoria Anglo-Saxonilor e o imposibilitate morală.**

România Eroică.

LA DALNIC

Vrâncenii,
Putnenii,
De-o săptămână
Au spada'n mână,
Vrâncenii.

In față,
Prin ceață
Un tanc așteaptă,
In partea dreaptă,
In față.

Un sunet !
Ce tunet !
Surâs pe buze,
Când vin obuze,
Ce tunet !

O schijă !
N'ai grijă,
Strivit plămânul
Atinge sânul
O schijă !

In spate
Un frate
Nu mai vorbește,
Te părăsește
Un frate

BCU Cluj / University Library Cluj

In soare
O floare,
Plină de sânge,
Abia de-l plânge,
O floare.

La Dalnic !
Ce falnic
Privești spre stele
Pe sub rețele,
La Dalnic.

VIRGIL HUZUM

**PASTELURI SUFLETEȘTI
VIZIUNI ȘI IMAGINI****René Druart**

La trecerea unei rândunici,
Surorile ei, în semn de salut,
Ridică din aripi.

Olivier Realtor

Pipa. Ceainicul.
O floare. Un paravan.
O'ntreagă viață !

Georges Long

O tavă de argint
Culege stelele :
Luna !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

René Georgin

Noapte de August. Crestele munților
Se joacă de-a mingia
Cu stelele căzătoare.

Paul Paulhan

Cine-ți vorbește surâzând ștregărește,
În dimineața strălucitoare de Mai ?
— E pâraul ce curge printre pietricele albe.

Albert Poncin

Una poate să spună : „Mamă“,
Cealaltă, nu.
Fetița sau păpușa ei ?

Traducere de **Alex. T. Stamatiad**

RASA ȘI GENIUL EI

Nu trebuie să ne facem iluzii. Nu trebuie să subevaluăm puterile destructive care ne stau în cale. Să ni se ridice vălul de pe ochi. Să ne dăm seama de realități. Ridicarea, selecționarea valorilor reale românești, în domeniul vieții de stat, al culturii, al industriei și comerțului, în toate domeniile vieții sociale, este extrem de grea, date fiind izvoarele de existență, spiritualitatea animatoare a claselor care au posedat, până de curând, puterea de stat, izvoarele de cultură, cele de câștig, înaltele poziții sociale, economice, culturale și de guvernământ, care, toate veneau de peste granițele etnicului românesc.

Trebuie să spunem lucrurilor pe nume. Acest fapt înseamnă că noi românii, în întregul nostru complex de Stat, nu numai că nu susținem etnicul nostru românesc, dar că streinii ne infiltraseră în sânge, în organism, tendința și voința de a paraliza ceea ce era specific românesc.

În opera nouă de reclădire a Statului trebuie să avem mereu înaintea ochilor moștenirea trecutului; ochii ațintiți asupra dușmanului ce avem de doborât. Produsele geniului național, întreprinderile românești nu puteau lua ființă, nu atât din cauza întrebuintării directe a streinilor de neam, cât din cauza românilor deveniți în mod organic coade de topor în mâna lor.

Astfel se explică că un român, ca să devină o valoare recunoscută în țara lui, trebuia să fie confirmat, susținut, pus pe tapet de streini, de jidovime de stăpânii spirituali și materiali din țară și de peste frontiere.

De aceea misionarismul de stat, care stă la baza noului Stat Român, cere în mod imperios **generații născute a doua oară pentru Patria și Neamul lor**; eliminarea elementelor eterogene pătrunse în structura noastră națională și de stat; purificarea rasei de toate reziduurile trecutului. cere geniul rasei renăscut, coeziunea, omenia ancestrală, conștiința solidarității românești.

Fără geniul specific al rasei, fără punerea în valoare, fără trăirea efectivă în noi a idealurilor care implică prin de-

finiție dispariția streinismului din rândurile noastre și a claselor stăpânitoare ca exponente ale lui; fără scoaterea din adâncuri a elementelor de rasă pură, a izvoarelor celor curate cari au alimentat în decursul veacurilor epocele noastre de glorie și cari, grație poșpălei de deasupra, nici nu au putut vedea lumina zilei, nu se poate imagina o renaștere națională și încadrarea noastră ca forță constructivă în Europa cea nouă.

E o operă gigantică, aceea pe care o implică noua organizare de stat: **Crearea animei naționale unitare, care se plămădește acum în adâncuri, în subconștientul etern al neamului.**

Trebue stârpiată jungla streinismului, a parventinismului, a mercantilismului; trebue să ajungem pe toată linia la creațiune, nu la procopseală; la spiritul misionar, eroic, care să ne stăpânească în toată ființa noastră; la crearea la infinit a unuia și acelui-aș individ: **Născut pentru Țara și Neamul lui, identificat cu geniul rasei sale, produs exclusiv al acestui geniu și ca atare, instrument al marilor lui înfăptuiri.**

Fără idealurile născute din adâncuri, din geniul milenar al neamului, fără lepădarea de sine, fără orizonturi largi și perspective înălțătoare, nu se poate înviere.

Să ne înrolăm cu toții în armata regeneratoare și să strivim cu ultima energie spiritul strein care caută să omoare prin români ceea ce e românesc.

Ridicarea elementului etnic românesc la conștiința de sine, la demnitatea de conducător spiritual și de stăpân în țara lui, de făuritor de proprie cultură și civilizație ; la conștiința rolului său de conducător spiritual al popoarelor înconjurătoare; la conștiința misiunii sale de făuritor al istoriei în sud-estul european; iată prima și cea mai grea operă de îndeplinit.

Numai când se va ajunge la această conștiință, va fi o mândrie de a fi român, și o mândrie pentru strein de a se afilia spiritualicește rasei noastre, de a se integra între noi cu arme și bagaje.

Cât timp noi nu suntem noi; cât timp purtăm în sânge influența dizolvantă a puterilor întunericului cari ne-au stăpânit; nu vom putea repune în funcțiune geniul strămoșilor.

Moles romanun, nu a fost format atât prin arme, cât

prin geniul constructiv, prin radiațiunea spirituală creatoare a făuritorilor. **Civis romanus summ** trebuie să devină și la noi o realitate și o mândrie. Radiațiunea spirituală, lumina și căldura solară care va radia din ființa noastră națională, **atunci când ea va deveni ea**, va trebui să cucerească, să dinamizeze și să domine totul în jurul nostru.

Forța se adaugă. Dar întâi trebuie să domine spiritul constructiv, care să o justifice. Altfel cădem în arbitrar, în injustiție, în anarhie.

Cât timp spiritul nu primează, nu există drept, nu se justifică o stăpânire. Am scris-o în trecut și din nenorocire s'a realizat pe teren: cât timp streinul domina și dicta la noi, în ordine spirituală, nu aveam îndreptățire a avea, a stăpâni și a păstra teritoriile cari numai de formă erau în stăpânirea noastră.

E o chestiune de viață și de moarte ca să devenim noi, să trăim prin noi, prin propriul nostru geniu creator, și, ca o urmare, să devenim stăpâni necontestati pe teritoriile noastre naționale, pe spațiile noastre vitale. Acesta este idealul care sintetizează pe toate celelalte idealuri care trebuie să facă una cu carnea și sângele fiecărui român etnic.

Rasa și geniul ei, mai presus de toate.

ITALICUS

**ROMÂNE! Să știți bine: Războiul din Rusia
este clădirea de veacuri a viitorului românesc.**

G L O Ş Ă

Când colcăe hăul şi bezna apare,
Când mor trandafirii,
O singură armă sclipeşte în soare :
E arma iubirii....

Când clocotul urii năvalnic te'nfruntă
Şi'ngheaţă zefirii,
O singură cale te'ndrumă la nuntă :
E calea iubirii....

Când pizma şi-orgoliul te'ndeamnă a trece
Spre piscul... peirii,
Fii treaz şi coboară în inima-ţi rece
Puterea iubirii...

Duşmanul de moarte, când, mut, te pândeşte
Şi-i spumegă gura,
Tu, braţ, să fii tare. şi-atunci vitejeşte
Să-i dai lovitura...

Căci Neamul şi Crucea sunt cei doi pilaştri
In haosul firii,
Satana răpusă-i — sub cerul de aştri
In semnul iubirii...

Ion Alex. Bran-Lemeny

SUFLET DE EROU

Iarna anului 1942 a fost piatră de încercare pentru armata română, care a luptat în Rusia; Numai cine cunoaște

BCU Cluj Central University Library Cluj

SUBLT. REZ. CONSTANTIN GRECEANU

vifornițele din stepele Rusiei, își poate da seama de ce înseamnă război pe aceste meleaguri.

Trupele Diviziei I-a se pot mândri că au înfruntat nu numai iarna rusească din 1942, dar în același timp a dus și lupte crâncene, pe un ger de 40°, și care de multe ori făcea imposibilă mânuirea armelor automate. Chiar tunurile funcționau cu mare greutate. În acest timp, inamicul, experimentat — fiind la el acasă — lupta cuibărit prin case și colhozuri, atacând în tot locul cu viclenia lui asiatică.

Unitățile de infanterie și artilerie ale Diviziei I-a au bi-

ruit și iarna anului 1942, și inamicul, de multe ori superior ca număr și armament.

Din rândurile unui regiment de artilerie, din Divizia I-a, a făcut parte și Sublocotenentul de rez. Inginer Constantin Greceanu. Deși inginer aeronautic și pilot brevetat, a fost repartizat, din aeronautică, la artilerie.

Ca om al datoriei, s'a prezentat la unitate și a făcut față din primul moment tuturor însărcinărilor ce i s'au încredințat. Văzându-l, nu bănuia nimeni că nu este tunar de carieră. De cum s'a prezentat, a îmbrăcat uniforma de tunar, așezându-și la geamantan uniforma de sburător.

— „Nu e timpul lor acum“ — spunea el, — „dar le vine rândul. Bolta cerului de Mai, mă așteaptă“ !...

Desigur, pentru un pilot îndrăgostit de sbor, liber de toate greutatețile armelor, nu era tocmai ușor să se acomodeze cu : cai, căruțe, atelaje, tunuri, etc.

Și totuși Sublocotenentul Greceanu și-a apropiat din primele zile, toate cunoștințele necesare, mânguirea aparatelor și tehnica materialului. Era un militar foarte conștiincios, foarte bun camarad și foarte atent cu toate nevoile și greutatețile ostașilor săi. Asculta cu multă răbdare și bunăvoință păsurile și necazurile ostașilor cari îi raportau ceva.

Deși descindea dintr'o veche familie boerească, totuși n'a lăsat niciodată impresia că s'ar simți rău în mijlocul soldaților săi. Era iarnă grea, prin Martie, și nevoile operative ne pironiseră într'un cantonament prea strâmt pentru unitatea noastră de artilerie. Dormeam câte 4—5 ofițeri într'o cameră și, pe jos, câte 10—12 soldați.

În aceeași cameră sau alături, mai dormeau pe cuptor și câte 4—5 persoane de-ale casei : copii, bătrâni și femei. Era o înghesuială nesuferită. Aerul era atât de greoiu, că te sufocai de multe ori, ca și cum ai fi fost strâns de gât !...

Și toate aceste greutateți ale vieții de pe front, cu toate privațiunile și suferințele ei, au fost învinse. Pe Greceanu nu l-am auzit niciodată plângându-se. Peste toate a trecut voios și stoic. Se acomodase mult mai repede cu războiul, ca cei de carieră.

Dârz și tenace, el se bizuia pe forța morală, cu care era înzestrat din belșug, cu mult mai mult ca pe cea fizică, cu care natura nu fusese prea darnică. Cu greu se putea crede că un trup firav și trecut de 40 de ani, ar suporta o campanie de iarnă cumplită în Rusia. Sublocotenentul Greceanu a suportat-o cu forța de rezistență a unui brav luptător, hotărât să-și facă întreaga datorie.

Au trecut lunile grele de iarnă și a venit primăvara. Așteptam cu mare nerăbdare începerea ofensivei. În acest scop ne pregăteam de zor. Și ziua mult dorită a sosit. N'am fost mai bucuroși decât în ziua când pe tot lungul frontului a început să cânte tunul. Greceanu era fericit. De multe ori l-am întâlnit în linia întâia, venind cu diferite ordine, ori săculeagă singur informații dela observatoare, fiind în acel timp ofițer informator al Regimentului. Mai apoi, ofițer de legătură cu Brigada de artilerie și, însfârșit, — visul și dorința lui de totdeauna, — pentru care de mult timp stăruise : **ofițer la baterie și la observator.**

Intr'o zi — în acțiunea pregătitoare la trecerea Donetului — l-am întâlnit la observatorul bateriei a 7-a, unde fusese repartizat. Se simțea mulțumit și mândru, că este cât mai aproape de inamic și că-și face întreaga datorie în mijlocul primejdiilor. Ființa lui era mănătă de simțimintele nobile ale unui adevărat cavaler. Trăia în el eroismul vechilor noștri boeri, cari în fruntea cetelor de oșteni, scară la scară cu Domnul Țării, izbeau cu lancea, cu sabia sau cu securea în țeasta dușmanului, pentru apărarea hotarelor țării.

A doua zi, în fruntea bateriei, Greceanu trecea, printre primele unități, podul de vase peste Donet, în urmărirea dușmanului. Pe când eram în dreapta podului și susțineam prin curățirea luncii din jos de pod cu un Regiment de Infanterie, am văzut drama :

La un moment dat, când coloana intrase pe podul de vase, un grup de avioane inamice apare deasupra podului, lasă câteva bombe și mitraliază. Totul a durat două minute. El a rămas la post, menținând calmul trupei, prin exemplul său. Fiind pe pod, era nevoie de cel mai mare calm pentru a nu se provoca panica și prăbușirea atelajelor în apă, ceea ce ar fi însemnat un adevărat dezastru.

Curajul lui, a fost plătit scump. O bombă care a căzut la câțiva metri în față, a retezat capul calului și pe călăreț l-a prăbușit, rănit mortal. Ridicat cu toată graba de o ambulanță germană, a încetat din viață. A fost primul ofițer din Regimentul nostru, care a căzut după 10 luni de război în Rusia.

Simbolică moarte !... și de două ori eroică : întâiu pentru că el a cerut singur să treacă la baterie, apoi fiind în fața morții n'a schițat nici cel mai mic gest de teamă, înfruntând moartea cu cea mai deplină seninătate !...

Prin moartea lui eroică a dat pildă de stilul celor pătrunși de Idealuri și Credință. Jertfa lui — ca toate jertfele celor aleși — ne-a tras drumul spre Victorie, care va fi a noastră și care va veni curând !...

Suflet ales, bun, generos și distins, cetățean și Român de elită, a înțeles sensul supra-pământesc al vieții : a trăi și a muri pentru neam.

Acolo departe pe malurile Donețului străjuește o cruce singuratică, la răspântie de drum și de veac „**Aici odihnește robul lui Dumnezeu, Sublocotenentul Greceanu — mort pentru Patrie**“...

Murmurul apelor și foșnetul copacilor din lunca Donețului se vor îngâna de-apururi cu fâlfâirea sufletelor eroilor noștri, dăruți morții pentru învierea neamului nostru, pentru a spăla rușinea de pe obrazul țării și pentru mai binele urmașilor noștri. El doarme împăcat, dar durerea va fi mai mare pentru dragii lui rămași, pentru îngerașul care-l va aștepta mereu pe Tăticul ei, cu mânuțele în chip de rugă, îngenunchiat la icoană, stropind cu lacrimi fierbinți pletele-i de aur, cari nu vor mai fi mângâiate de mâna ocrotitoare a „**Tăticului ei drag și scump**“ !

Fără să mă las copleșit de durere, mărturisesc că nu sunt destul de tare să privesc cu toată liniștea cuvenită moartea camaradului meu de arme. Pierderea celor mai buni dintre noi lasă goluri mistuitoare.

— Dar totuși.. suflet către suflet, îmi îndrept fața spre Atoate-văzătorul și-mi rostesc, aici la observator, ruga creștinească :

„**Tatăl nostru, carele ești în ceruri, primește sufletul robului tău C-tin Greceanu și-l odihnește întru cei drepți. Și iartă-i lui toate greșelele făcute cu voe sau fără voe — Amin**“ !

Și acum din nou fața la dușman! În glasul clocotitor al tunurilor mi se pare că aud cântecul de slavă închinat celor căzuți, cari pășesc cadențat, în rând cu cei ce au rămas, spre Victoria cea Mare!...

În sânge și în vâlvătaia apocaliptică pe care o trăim aici se zămislește o lume nouă... Spălăm noi păcatele aceloră, dormim pe laurii victoriei trecute.

**GLORIE VEȘNICĂ CELOR CARI CU SÂNGELE LOR
DAU VIAȚĂ NEAMULUI ROMÂNESC!**

Locot. rez. GEORGE FĂCĂOARU.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PASTELURI SUFLETEȘTI

Iulian Vauluce

Pe drumurile nemaiumblate
Din regatul misterios al sufletului,
Pe-acolo să-ți porți fantezia!

Sub clopotul strălucitor al Eternității,
Timpul nepăsător
Sună orele de milioane de ani.

În noaptea care ne'nconjoară,
Poetii
Sunt torțele care ne luminează.

Traducere de Al. T. Stamatiad

CONTRIBUȚII LA NOUA CONSTRUCȚIE A STATULUI ¹⁾

Pentru ca să putem repune în valoare geniul nostru ancestral ; să putem da aripi renașterii naționale ; pentru a putea deveni Demiurgi în istorie și pentru a ne putea încadra cu tot geniul nostru specific în noua Europă, trebuie să avem, în momentele epocale prin cari trecem și în orice moment al vieții, următoarele imperative categorice:

1. Să se alunge cei ce poartă în sânge corupția, traficul de influență, mituirea, parventismul, favoritismul, nepotismul, anarhia morală.

Pentru ca să se ajungă la acest rezultat trebuie să se caute înainte de toate originea etnică a individului.

Statul cel nou transpune centrul de gravitate din individ, în națiune. Numai o națiune purificată ne poate da unitatea de ideal și de acțiune. Numai o astfel de națiune se poate scutura de elementele de mai sus. Numai sângele vorbește. Și națiunile conduse de streini de sânge sunt anarhice prin definiție, căci steagul care le unifică nu poate fi decât acela al intereselor mercantile: exploatarea și anarhia morală.

Pentru însănătoșirea morală a națiunii, pentru încadrarea ei în Eupora cea nouă, etnicul e prima condiție.

2. Să se găsească mijloacele necesare pentru a fi scoase la suprafață și puse în valoare elementele dinamice, spiritualizate; numai acestea să fie puse în situațiile de conducere și aruncate în lupta de afirmare pe teren în toate ramurile de activitate.

Națiunea fiind totul în tot și viața un război perpetuu, iar regenerarea, cultura și progresul, o luptă în curs de desfășurare, bătălia va fi pierdută, dacă elementele optime ale națiunii nu vor fi cultivate în măsură de a ocupa posturile de răspundere, de a respira și trăi în aer sănătos și prin plămâni puternici. Anarhia morală se confundă cu însăși promiscuitatea în complexul conducerii de stat.

1) Urmare din Nr. 2, an. VI, Iunie 1942.

3. Să se încadreze toate ramurile aparatului organismului de Stat cu aceste elemente dinamice; cu elementele cari au în organism, în carnea și sângele lor misionarismul de Stat, imperativele categorice ale neamului românesc. Numai aceste elemente vor putea pătrunde în adâncuri problemele sociale, economice, culturale, și numai ele vor putea determina curente de refacere, de regenerare, ale statului și națiunii.

4. Să se înlăture oamenii pătați cari au aparținut organismelor perimate oricare ar fi pregătirea lor tehnică. Căci acești oameni nu pot decât să se camufleze și să aducă cu ei atmosfera pestilențială iudeo-democrato-masonică în noul organism de stat. A gândi că acest fel de oameni pot deveni pioni ai renașterii naționale, salvatori ai Patriei, este a ne face vinovați de complicitate, a cădea victime ale unei erori catastrofale.

Omul nu se poate transforma de azi pe mâine; se poate numai camufla. Atmosfera morală în care s'a plămădit formează una cu carnea și sângele său.

5. Să se stârpească orice activitate subversivă față de misionarismul noului Stat Român și să li se confiște prin lege bu-nurile acelor cari o practică.

6. Noul Stat Român e stat bazat pe morala creștină. Să creem armatele de mântuire spirituală. Să reîncreștinăm clerul, pentru a putea reîncreștina poporul; să nu mai fie viața religioasă o formalitate lipsită de fond.

Clerul e cel dintâi chemat să dovedească, prin puterea lui de înfăptuire pe teren, că, nu știința și inteligența, ci marile idealuri, marile credințe, spiritul de sacrificiu, spiritul misionar, eroismul spiritual, sunt singurele cari produc roade, determină marile înfăptuiri, făuresc istoria și crează destinele popoarelor.

7. Să se organizeze integral învățământul public, și învățământul religios în special, pentru a putea fi pus în armonie cu noua concepție de Stat, pentru a se crea primatul spiritului apostolic și misionar în tot organismul statului și în toate ramurile de activitate.

Vechile regimuri au trăit în era inteligenței și științei, cari, din vehicule de progres, s'au transformat în adevărate pericole naționale. Căci, noi, aducând de peste granițele etnice, în vir-

tutea „**Marei noastre inteligențe**“, izovarele cari ne călăuzesc în viață, izvoare cari nu ating fondul nostru genuin, ne închipuim că avem tot ce ne trebuie.

Nu ne dăm seama că acest fapt nu are de-a-face cu puterea noastră creatoare, că poate fi chiar o înăbușire a ei, că ne creem numai decoruri, îndărătul cărora mișună nestingherite instinctele primare, toate turpitudinile unei vieți sociale vițiate, care se perpetuează și se desvoltă cu atât ma mult cu cât decorul exterior, pe care l-am dogbândit prin știința acumulată, prin „**Marea noastră putere de asimilare**“, ne dă iluzia că posedăm totul.

Învățământul nostru, astfel după cum l-am moștenit, crează și ridică în general inteligențe și oameni de știință, printre decorurile cărora, de cele mai multe ori, apar epavele morale cari au fost stâlpii de susținere ai regimurilor apuse.

Și era cazul de a reflecta cu toată seriozitatea, dacă nu era mai bine să fi lăsat pe om analfabet la coarnele plugului, decât să-l trecem printr'un învățământ, care să-i dea decorul trebuincios pentru a escalada ierarhia socială, care însă, în același timp, să înăbușe în el puterile genuine de afirmațiune în ordine spirituală, să-l arunce în vârtoarea socială înarmat cu inteligență și știință, dar fără soarele generator de căldură și lumină pe care-l dă geniul creator al rasei sale chiar și acelaia care rămâne îmbrăcat în zdrențele inculturei, ale analfabetismului satelor noastre de altă dată.

Când devii epavă morală, nu mai poți deveni element creator, element util corpului social, oricât de pompos ai fi îmbrăcat cu decorurile inteligenței și ale științei, cu decorurile de împrumut, și poate tocmai din această cauză.

Pomul se cunoaște după roade. Opera îndeplinită de învățământul trecutului ne stă înainte ca o dovadă elocventă. Ce a produs în decurs de zeci de ani haosul vieții noastre publice! Cine posedă bunurile? Cine era stăpân în țară? Care era situația noastră față de elementele eterogene! De unde veneau izvoarele noastre de existență!

Ce am pierdut și ce am fi putut câștiga, unde am fi putut noi să fim, dacă noi am fi fost noi, dacă am fi cultivat propriul nostru geniu, dacă am fi scos din adâncuri valorile și la figurat și la concret, și dacă nu am fi cultivat figuri decorative și

epave morale, produse hibride ale învățământului nostru public?

E o gravă problemă la care orice român trezit la viață trebuie să mediteze adânc.

8. În magistratură trebuie introdus dinamismul spiritual.

Pentru a dinamiza justiția, trebuie să dinamizăm întâi parchetele, în cari trebuie să introducem cele mai distinse personalități ale neamului, ca energie spirituală creatoare în plină efervescentă.

Acțiunea de ecarisaj social revine justiției represive. Sentimentul de dreptate, de justiție materială, **nu formală**, e esențial, pentru existența, pentru armonizarea, pentru disciplinarea, pentru dinamizarea societăților omenești.

Lumea veche care ne strânge încă în lanțurile ei sufocante, puterile destructive, dizolvante, relele cari ne rod, anarhia în moravuri nu se pot înlătura fără dinamizarea justiției, fără ridicarea ei la nivelul spiritualității creatoare, care să îmbrățișeze toate problemele de stat, toate imperativele categorice ale neamului; să le difuzeze în toate resorturile vieții publice și private.

Funcționând mai multă vreme în calitate de procuror, am putut veni în mod direct în contact cu turpitudinile vieții noastre publice și sociale și am putut pipăi de aproape slăbiciunile vechilor partide de guvernământ.

Pistonat de anarhia care se infiltra din ce în ce mai adânc în viața statului, am redactat un proiect de lege de reformă a parchetelor care a fost supus de un ministru studiului unei comisii recrutată din sânul Inaltei Curți de Casație, și pe care această comisie l-a adoptat. El nu a putut deveni însă lege tocmai din cauza acestor turpitudini, cari, prin corifeii cari le practicau, nu puteau permite ca să se înființeze organele necesare pentru propria lor distrugere.

Oameni noi cu suflet vechiu nu se poate. Parchetele sunt un organ prea sensibil. Numai cu oameni noi, ieșiți dintr'o renaștere reală, se poate regenera țara. Și parchetele sunt destinate a juca un rol determinant.

9. Să se inițieze o puternică și reală politică demografică: **„Să ne înmulțim ca Nisipul mării“.**

Adevărata bogăție a unui neam sunt copiii, ne generațiile cari se ridică. După cum vom pregăti generațiile de mâine, astfel de viitor vom avea.

Să o știm bine și s'o spunem deschis: Sau vom fi un popor de 60—70 de milioane, sau nu vom mai fi.

În Europa de mâine nu mai este loc pentru popoarele mici și neputincioase. Cele mici vor trebui să facă corp comun cu cele mari și cele mari își vor crea spațiile lor vitale.

Fără o sănătoasă și atentă politică demografică nu avem ce căuta în Europa care se naște.

Înlături deci cu mizeria, cu practica imoralității, a promiscuității sexuale, cu lipsa de legiferare în materne, cu lipsa de represiune cu înalt fond moral, cu viața de plăceri, cu avorturile, cu lipsa generală de orientare cu privire la sanctificarea familiei și a cultului procrenturii.

În „**Spirit și Materie**” am scris o serie de capitole care guvernează această materie. Acolo am arătat nu numai cum să ne înmulțim, dar și cum să ne spiritualizăm prin generațiile succesive. Să nu uităm candoarea femeii și eroismul spiritual masculin ca condițiuni indispensabile pentru perpetuarea, punerea în valoare și spiritualizarea speței umane.

10. Să ne adunăm toți românii de pretutindeni și să formăm, din punctul de vedere spiritual, o singură masă compactă.

În decursul veacurilor sângele românesc a fost pompat de alte neamuri. Spațiul nostru vital a fost redus. Acum când dreptatea istorică e pe cale de a se restabili, suntem în drept și avem datoria de a ne reclama drepturile ancestrale. Trebuie să ne căutăm sângele reslătit și să-l readucem la matcă.

În tot cuprinsul sudestului european, dela Adriatica la Marea Egee și până în câmpiile panonice, și la nord-est, până în inima stepelor rusești, sângele românesc s'a răspândit din abundență. În cazul când limba s'a pierdut, avem mijloace științifice pentru a-l descoperi și desigur că vom avea și mai multe în viitor.

Întru cât sângele primează, noi nu putem îmbogăți cu sângele nostru popoarele străine. Trebuie să reclamăm cu toată tăria ce e al nostru. Spațiul nostru vital, viitoarea noastră expansiune, nu poate fi decât în raport cu acest sânge.

Pe de altă parte, trebuie să eliminăm sângele de nomazi, sângele raselor inferioare ce au invadat Europa, care eventual a fi pătruns în rândurile noastre. O purificare totală se impune, ca și o delimitare precisă a sferelor de influență. Intrucât am fost nedreptățiți și jefuiți, din toată această operă de pu-

rificare noi numai roade îmbelșugate putem culege.

Fără de conștiința universalității românești prin sânge, fără de dezideratul unificării spirituale a neamului de pretutindeni, devenit principiu de guvernământ și de viață al fiecărui român, Statul Român nu-și va putea îndeplini misiunea sa istorică în concertul popoarelor.

Fără conștiința vie de orice clipă a fiecărui român, în orice situație ar fi pus, în guvern, în funcții publice, în industrie, comerț, finanțe, muncă la coarnezle plugului ori unde, nu putem merge decât la destrămare.

Politica demografică și cea de reasimilare a elementelor romanice înstreinate trebuie să fie armele de defensivă și ofensivă pentru consolidarea și expansiunea Statului și poporului român. e

11. Să se deparaziteze complet țara de elementul iudaic și de toate celelalte elemente indezirabile.

În ce privește pe evrei, convingerea publică e făcută. Evreul, oriunde ar fi, corupe, compromite, dizolvă, spurcă totul, prin însăș prezența lui. Numai după ce acest element va fi dispărut din cuprinsul hotarelor neamul nostru va putea să meargă pe propriile lui picioare.

Organizarea noastră internă, închegarea idealurilor noastre specifice, consolidarea noastră internă și externă ca stat și popor, cultura, industria, comerțul, munca, finanțele, morala publică și privată, toate vor putea fi puse pe adevăratul lor făgaș. Numai atunci se va putea scoate din adâncuri, cultiva și pune în valoare, geniul nostru național; vom putea fi noi în propria noastră țară.

Fără de eliminarea completă a elementului iudaic din corpul națiunii și din cuprinsul țării, toate dezderatele de renaștere națională devin iluzorii.

Am vorbit mai sus de sângele turanic, asiatic și nomad. Avem însă în sânul nostru și elemente ariene cu cari suntem chemați să colaborăm. Nouile concepții despre rolul raselor exclud posibilitatea ca aceste elemente să se contopească în masele poporului român. Aceste elemente vor trebui să fie constituite ca organisme aparte cari să lucreze paralel cu masele compacte românești fără a se prejudicia specificul lor național. De aci necesitatea de a se elimina de pe teritoriul Statului Român tot ceea ce reprezintă o structură spirituală și o compo-

nență de sânge care nu ar putea face corp comun cu specificul românesc.

12. Să se romanizeze hotarele, plaiurile și orașele țării.

Am avut o puternică invaziune, efectuată sub ochii noștri, și, putem spune, promovată de venalitatea aceloră cari au dus țara la catastrofa dela 1940. Această invazie a făcut ca unele regiuni să ajungă sub completa dominație a celor nepoftiți și, în general, să se anarhizeze viața noastră publică și privată.

Noua conducere de stat și-a dat seama de pericol și măsuri drastice nu au întârziat să se producă. Dar nu numai conducătorii trebuie să se alarmeze. Starea de alarmă trebuie să pună stăpânire pe conștiința oricărui român de sânge.

Cred că este o crimă să asistăm impasibili la acțiunea de destrămare internă a indezirabililor și a coadelor lor de topor, pe când românii din Macedonia, **Sarea și fermentul Peninsulei Balcanice**, cei din sudul Duării, din fosta Iugoslavie, din Ungaria, din Rusia Sovietică și cei din America, au îmbogățit cu sângele lor popoarele învecinate, pe când toți aceștia sunt lăsați în părăsire, ca și când n'ar fi trup din trupul nostru, sângele nostru zvârlit și pustiit în cele patru vânturi.

Politica demografică, reasimilarea românilor de pretutindenii, aducerea în țară a aceloră cari nu se pot menține, sunt în mâinile noastre mijloace neprețuite pentru strivirea iudaismului și a elementelor indezirabile, pentru romanizarea frontierelor, a orașelor, a plaiurilor românești, pentru alungarea anarhiei morale, pentru refacerea moravurilor, pentru cucerirea bogățiilor, pentru renașterea națională, pentru afirmarea și expansiunea noastră viitoare.

13. Să se creeze armatele de ocupațiune, pentru industrie, comerț, meserii, muncă și finanțe.

Avem în țară și peste hotare admirabile elemente pentru aceste îndeletniciri. Un studiu, cât de sumar, ne poate convinge că chiagul vieții publice, promotorii și posesorii averilor spirituale și materiale ale popoarelor din Peninsula Balcanică, au fost de origine și de factură romană și macedo-română. Macedo-românii sunt elementele creatoare dinamice, cari fac și înlesnesc circulația sângelui acestor popoare.

Astăzi, pe aceștia, ca și pe alții din alte părți, suntem în măsură de a-i salva. Astăzi nu mai putem privi impasibili cum sunt desnaționalizați.

Astăzi nu mai putem comite crima de a asista la această desnaționalizare, fără a pune în joc toate forțele noastre, pentru a o împiedica și pentru a recăștiga elementele pe cale de dispariție în mase etnice eterogene.

Așezați în punctele strategice și diseminați, după aptitudini în tot cuprinsul țării, macedo-românii ar face penetru noi opera de cucerire și de consolidare pe care astăzi, ca și în trecut, o fac și au făcut-o în decurs de veacuri, pentru streini.

Nu vorbesc, bine înțeles, de macedonenii cari trebuie păstrați pe locurile lor ancestrale și cari au o misiune bine definită la locurile lor de origine. Vorbim de acei macedonenii deja înstreinați și cari nu mai pot fi repatriați cu folos pentru românismul integral.

Așa zișii mărgineni, cari au civilizat și romanizat Dobrogea, cari au diseminaț orașele și satele din Vechiul Regat cu atâtea întreprinderi prospere, pot și trebuie să fie cultivați conform aptitudinilor lor, pentru formarea acestor armate de cucerire economică, pentru opera de regenerare națională.

În ce privește pe românii din America, aceștia trebuiesc toți readuși în patrie. Crescuți la școala muncii, în formidabilele uzine americane, și mențiți să dispară după cel mult două generații, acești români nu pot fi substituiți cu puhoiul de jidani și alți streini cari ne-au năpădit pământurile și au acaparat bunurile naționale. Ce strălucite elemente de cucerire economică ne-ar putea da acești români, dacă nu i-am uita și lăsa pradă înstreinării!

Se impune ca suprafața țării să fie diseminată cu întreprinderi, cu uzine, cu cooperative, cu ateliere, cu mari depozite, cu magazine de desfacere, cu întreprinderi, cu tot felul de instituțiuni economice, în raport cu necesitățile regiunilor respective și cu aptitudinile **românilor de sânge**, recrutați de pe tot cuprinsul teritoriilor locuite de români.

14. Să se înlesnească circulația sângelui național, prin înzestrarea imediată a țării cu o rețea de autostrade, cu drumuri de comunicație impecabile pe uscat și pe apă, și cu pătrunderea lor până și pe vârful munților și pe oceanele îndepărtate.

Această operă e indispensabilă, pentru ridicarea standardului de viață națională, pentru circulația bunurilor, răspândirea culturii, pentru circulația persoanelor, pentru apărarea națională, pentru crearea și punerea în valoare a tuturor bogă-

țiilor, pentru îmbrăcarea țării în haină de sărbătoare, pentru prezentarea ei față de streini, pentru propagandă națională, pentru transformarea, pentru transfigurarea, pentru dinamizarea întregii vieți publice, pentru înflorirea țării și pentru pregătirea strălucitului ei viitor.

Pentru crearea acestei mărețe opere naționale e necesar a se mobiliza întreaga națiune, spre a fi executată în termenul cel mai scurt.

15. Să se formeze spiritul public în sensul de a deveni organică credința că a sprijini industria, comerțul, cultura, arta, ca și orice îndeletnicire românească, publică sau privată, trebuie să constituie pentru orice român de sânge, în primul rând, **un misionarism de stat.**

Sub stăpânirile streine, românii au fost izgoniți din orașe. Cei cari au reușit totuși de a se așeza la orașe pentru a îmbrățișa meseriile și negoțul, ca și cei ce treceau prin școli înalte și îmbrățișau cariere academice, de mici copii erau învăluiți în atmosfera spiritualității streine, ceea ce făcea ca marea lor majoritate să treacă cu timpul în rândurile maselor streine sau înstreinate. Pentru a se ajunge la acest rezultat, nici mijloacele violente nu au fost nesocotite.

↓ Noi nu trebuie să fim violenți. Dar nu este permis ca românul să fie absent de pe câmpul de luptă întreaga viață publică și privată trebuie îndrumată în sensul ca vorba și fapta să fie la fel.

Nu e permis ca românul să țipe naționalism, pentru ca în același timp să se arunce cu arme și bagaje în rândurile streinilor.

Streinii exploatare se prezintă solidar. Ei nu dau concurs românilor. Dimpotrivă, și astăzi sunt animați de spiritul exclusivist, care tinde la strivirea inițiativelor românești. Am văzut cum, această mentalitate moștenită, stăpânește deopotrivă și pe unii din românii de rasă, cum românii nu se sprijină reciproc, cum în virtutea unei infirmități, — produs al vicisitudinilor timpurilor de robie politică și economică, — românii, până în timpurile din urmă, pe când țipau naționalism, în fapt, fără a-și da seama, erau trădătorii propriei lor cauze, susținând cu sângele și carnea lor streinismul; cum, fără de acest concurs, întreaga țesătură a dominației spirituale și economice a streinilor nu ar fi putut exista.

Condiția indispensabilă pentru a pune stăpânire pe viața statului, pe bogățiile spirituale și materiale ale țării, este ca să creem climatul necesar pentru a se desvolta acea spiritualitate publică și privată, care să facă să trăiască în orice moment în român, ca și în streinul autohton, dinamismul spiritual românesc, credința că aparține unui mare popor, unui popor de mare viitor, care, prin toate mădularele lui, nu poate respira decât continua devenire spirituală a neamului românesc.

Fiecare român trebuie să fie dominat de credința că românizarea orașelor, a întregii țări, punerea în stăpânire a românului pe toate bogățiile ei, nu stă în afară, ci în noi înșine, în conștiința trează de orice clipă a noastră a tuturor despre datoritiile sacre pe cari le avem față de Patria și Neamul nostru.

Fiecare trebuie să ne spunem în orice moment al vieții, nu de formă, ci cu adâncă convingere, cu o convingere care să facă una cu carnea și sângele nostru, că întâi suntem români și pe urmă, orice altceva. Că Patria e principalul resort al vieții noastre, că Patria nu e un teritoriu determinat sau un conglomerat de populație, ci este, și nu poate fi, decât spiritualitatea poporului făuritor de stat, acea spiritualitate care a dat naștere, care a creat, Statul Român, i-a determinat evoluția și-i guvernează continua lui devenire.

16. Trebuie să știm că înainte de a forma armatele de apărare și atac, înarmate cu armele fizice, trebuie să formăm armatele de propagandă, ideologia, spiritualitatea animatoare.

Trebuie să înțelegem toți că numai misiunea noastră istorică ne justifică existența, că, pentru a avea un stat în fapt, trebuie să-l avem mai întâi spiritualicește.

Popoarele barbare cucereau prin forță brută. Clădirile lor se spulberau însă pentrucă nu aveau la bază o spiritualitate creatoare. Dacă, totuș unele din ele au avut o durată, aceasta s'a datorat faptului că s'au făcut instrumentele unei spiritualități streine care le-a luat sub puternica ei protecțiune. Numai sub puternicile aripi ale acestei spiritualități și numai în funcție de această spiritualitate de împrumut, și-au putut perpetua o existență precară.

În zadar ni se vorbește de misiuni improvizate. Misiunea trebuie să iese din rărunchi proprii. Fără o existență spirituală proprie, fără o misiune istorică de cultură și civilizație, statele și popoarele nu au dreptul de a se perpetua și consolida. Sta-

tele de acest fel, ca rămășițe ale unui trecut haotic, nu pot constitui decât cauze de războaie și anarhie. Prezența lor sfidează dreptatea immanentă și conștiința universală.

State și popoare parazite nu se pot admite. Ele sunt menite pieirii, după cum e menit pieirei tot ce e parazitism. Eliminarea cadavrelor, a reziduiilor trecutului anarhic, se impune în viața internațională, ca și în viața internă a statelor. Europa cea nouă, lumea nouă care se ridică din adâncuri, cu noua spiritualitate care pune stăpânire pe glob, cere purificare. Mortăciunile vor fi extirpate, oriunde s'ar găsi.

Să ne fixăm bine asupra adevărului enunțat mai sus: **Forțele** brute n'au clădit decât construcții efemere, cari s'au năruit la prima adiere de vânt. Să ne gândim la cuceririle triburilor tartare, la imperiile, arab, turc, austro-ungar, rus, etc.

Sunt timpuri când marile conglomerate de cultură și civilizație nu pot sta în calea unor anumite forțe brute, în fața unor anumite hoarde inavadatare. Aceste răsturnări de ordine au în istoria omenirii rolul pe care îl au ciurma, holera, epidemiile în general. Sunt ca șuvoarele provocate de furtună. După ele trebuie să vie soarele spiritualității umane ca să repare ruinile, opera de curățire și de eliminare a intrușilor. Odată cu curățirea terenului, omenirea își reia cursul normal al dezvoltării sale.

Nu tot astfel se petrec lucrurile cu popoarele înzestrate cu înalte aptitudini de cultură și civilizație, investite cu o misiune de ordine morală immanentă. Aceste popoare își dau seama că orice cucerire brutală seamănă venin, dezordine, revoltă, anarhie; că întrebuințarea forței brute pregătește cataclisme; **că orice cucerire în ordine materială trebuie precedată de cucerirea în ordine spirituală care să o justifice și eternizeze.**

Romanii au pornit din cetatea lor, pe care o puteai înconjura într'o zi cu o brazdă de plug, pentru ca să formeze treptat **Moles Romanum**. Cucerirea lor cu armele fizice a fost precedată de cucerirea cu armele spirituale, cu superioritatea de gândire și de organizare. Popoarele supuse cu armele erau mai întâi supuse cu armele spirituale. Inșiși distrugătorii de mai târziu ai imperiului roman nu au rămas în afară de puterea creatoare a populațiunilor încăpute sub stăpânirea lor vremelnică. În popoarele supuse se naștea mai înăi, după cum era înăscută și în conștiința poporului roman, conștiința atavică a

mădriei, a demnității care se rezuma în cele trei cuvinte: **Civis romanus sum!**

Formidabilele cuceriri, fără vărsare de sânge, cea italiană și cea germană, la cari am asistat, înainte de declanșarea actualului război mondial, nu au fost decât cucerirea în ordine spirituală urmată de aplicarea pe teren, după cu mactuala înclăstare unversală nu e decât realizarea pe calea armelor a acelorăși cuceriri spirituale.

Germanii și italienii și-au format în adevăr cele mai puternice armate ale timpului de față. Dar aceste armate au fost, ele însele, produsul armatelor spirituale, din cari emană și cari le dă puterea. Conducătorii de astăzi ai Germaniei și Italiei își dau seama că **prima cucerire, adevărata cucerire, este în ordine spirituală, că toate celelalte vin dela sine ca un dar dumnezeesc.**

De aceea s'au înconjurat de formidabile armate de propagandă. Înainte de pornirea războiului cu armele fizice, armatele acestea au luptat în plin câmp de războiu spritual. Și au luptat, nu numai în interiorul țărilor respective, ci în afară, în țările limitrofe și până în depărtări, în viitoarele obiective și, am putea spune, pe tot globul. **Sunt fundamentele de granit, sunt pilăstrii pe cari se ridică cuceririle lor în ordine fizică.**

Armatele acestea de propagandă au lucrat și la noi. Lucrează în continuu. Își dispută terenul. Sunt prezente pretutindeni și cuceresc. Pătrund insensibil. Acestea sunt adevăruri de cari orice român trebuie să fie oricând pe deplin conștient.

A ne pregăti în primul rând formidabile armate de apărare și atac în ordine spirituală e o chestiune de viață și de moarte.

Sufletele ostașilor de pe fronturi din acest izvor abundent și nesecat își alimentează bravura și eroismul. Totul există în spirit, înainte de a exista în materie.

Când aruncăm priviri retrospective, nu putem să nu fim cuprinși de adâncă melancolie. Conducătorii noștri din trecut au privit Europa care se naște cu ochi impasibili. Se pregăteau de rezistență în ordine fizică, își pregăteau arme fizice și nu-și dedeau seama că aceste arme nu ne pot servi la nimic, dacă nu ne vom pune mai întâi prima și grava întrebare:

Unde sunt armatele spirituale ale națiunei? În mâinile cui? Cine formulează Marile Idealuri, Telurile Permanente, cari să animeze, să dinamizeze națiunea, să formeze fondul spiritual,

cu care, înarmate, armatele de propagandă mai întâi, apoi cele fizice, să pornească la luptă pe teren.

Peste douăzeci de ani noi am orbecăit în întuneric, pe când marile națiuni urmăreau țeluri precise, se dinamizau și aruncau în vâltoare armatele lor de propagandă și de cucerire.

Cu toate inițiativele laudabile, cu toate unele aparențe contrare, nimenea, de sus și până jos, în guvernare, în învățământ, în toate ramurile vieții publice și de stat, nu știa de unde venim și unde mergem. Ne caracteriza o absență totală de pe câmpul de luptă al afirmațiunii creatoare.

Față de această stare de lucruri, era natural ca Ministerul Propagandei, de sub regimul trecut, să nu poată lucra, decât orbecăind în același întuneric ca și celelalte resorturi de stat. De aceea a trebuit să asistăm la înfiriparea unor organe de propagandă alcătuite din elemente lipsite de viață, de elemente parazitare sau paralizatoare, de elemente moarte, formate la școala vechilor regimuri, de elemente dușmane prin definiție ale spiritualității dinamice și cari, în timpul din urmă, — culmea ironiei, — erau chemate ca să o promoveze, să animeze, să dinamizeze națiunea, pe când adevăratele elemente rămăneau nedescoperite, nepuse în valoare, date uitării. Aceste elemente, dată fiind starea de lucruri existentă, nu puteau fi decât indezirabile.

Era aici o adevărată parodie și un pericol de moarte pentru neam și țară. I se dedea neamului narcotice, ca să-l facă să creadă că intră în făgașul lumii care se naștea, că se regenerează, prin câteva reforme și progrese aparente în ordine materială, pe când în realitate sub forme de împrumut se cultiva lumea și oamenii vechi.

Dar a sosit timpul redresării. Dacă scriitorii, publiciștii, ziarisții, se vor recruta numai din misionarii, din apostolii neamului, dintre aceia cari vor avea în sângele și carnea lor, specificul neamului, geniul lui ancestral, și dacă li se vor da mijloacele de acțiune, se va pune bazele primelor armate de propagandă, bazele de existență, de viață, de viitor, ale Națiunii și Statului Român. Se vor pune bazele eroismului și ale marilor înfăptuiri

AFIRMAREA NOASTRA LA EXTERIOR

17. Să se dea tuturor cetățenilor educația necesară, pentru a înțelege, a trăi și pune în practică misionarismul Statului Român.

Micile State din estul european, pe cari le-a găsit actualul război, au fost create în aparență din necesitatea de a se satisface principiul de naționalitate și democrație. În realitate, existența lor se datorește în primul rând rivalității marilor puteri. Iar în ce privește configurațiile teritoriale rezultate din războiul trecut, acestea își datoresc aspectul lor de astăzi, necesității aceluiași mari puteri de a-și crea armate la răsărit, de a se pune un cordon izolator între marile popoare rivale, pentru a le paraliza ascensiunea.

Nu există stabilitate dacă nu ai centrul de gravitate în tine însuși.

Existența unor state și popoare care e în funcție de un anumit echilibru dictat de interese cari nu rezidă în ele însele, se năruie la prima bătaie de vânt. Am spus acest lucru într-o conferință ce am ținut la Satu-Mare la 24 Ianuarie 1936. Am spus atunci că dintre statele mici de la Marea Nordului până la Egipt, singurul care ar avea șansa de a rămâne ar fi România, dacă . . . **Dacă își va asuma o misiune istorică.** Furtuna a venit și prevederea a devenit realitate, din nenorocire și în parte, și pentru noi.

Astăzi ne-am redresat. Numai acestei redresări providențiale se datorește înlăturarea dezastrului total. Misiunea noastră istorică a apărut la orizont. Am redobândit un echilibru. Am devenit făuritori de isorie. Am reluat firul dezvoltării ancestrale. Ne-am fixat centrul de gravitate în noi înșine. Am redevenit noi înșine. Am îndeplinit mari fapte de arme, cari vor deveni legendare în istoria mondială. Am redevenit eroi legendari.

Numai cu astfel de fapte se asigură existența și dăinuirea unui popor, rațiunea lui de a fi. Eroismul neprecupețit, isvorât din cele mai curate idealuri constructive îți pecetluiește soarta pentru eternitate. Și spiritualitatea unui popor nu se pecetluiește decât prin marile lui înfăptuiri, prin eroismul fiilor săi.

Am văzut că statele cari nu au o existență spirituală nu au rațiunea de a fi, că trebuie să-ți asiguri această rațiune,

pentruca să ai dreptul de a exista și de a te perpetua în ordine fizică.

Pentru orice om care înțelege semnificația lucrurilor, era evident că, odată cu apariția fascismului și a național socialismului, a noiei spiritualități animatoare, tot ce era clădit pe baza principiilor vechi era condamnat în principiu.

Încă de pe atunci a apărut, la orizont imposibilitatea de a se menține starea de lucruri creată de trecutul război mondial imposibilitatea de a se păstra configurațiile geografice fixate de tratatul dela Versailles. Și nu se putea să nu fie așa, din momentul ce omenirea e setoasă de o pace spiritualizată și din momentul ce pacea de atunci a fost prezidată de oameni cari nu erau la înălțimea principiilor cari ar fi trebuit să-i stea la bază, din momentul ce aceste principii nu erau pe deplin concretizate în conștiința universală.

Din momentul ce, în conformitate cu pricipiile dezvoltate de noi, principii cari stau la baza noiei lumi care se naște, numai acele state aveau șansa de a se perpetua în noua stare de lucruri care apărea la orizont cari aveau o misiune istorică de îndeplinit în raport cu noua spiritualitate animatoare; evident că la orice guvern, și în toate ramurile vieții de stat, trebuia să se facă vizibilă misiunea istorică a statului român, să pătrundă adânc în conștiința publică, la românii de sânge, ca și la minoritari, în țară, ca și peste hotare, această înaltă misiune.

Totul ar fi trebuit să fie pus la punct. O puternică armată de propagandă trebuia aruncată în valuri, în acest scop. Mijloacele de înfăptuire difuzate prin toate mijloacele de stat, și, în primul rând trebuiau să pătrundă în toate școlile pentru a forma dinamismul generațiilor viitoare, rațiunea lor de existență.

În câteva cuvinte se poate concretiza totul. Scopul pentru care Traian a ocupat Dacia a devenit actual. Noi suntem bastionul popoarelor din bazinul mediteranian, nucleul viitoarei formațiuni statale care va unifica aceste popoare într'un tot indivizibil, purtătorii de cuvânt ai culturii, ai dinamismului, ai spiritualității creatoare în aceste părți. Noi suntem bastionul care garantează continuitatea culturei, al sângelui spiritual mediteranian, dela Adriatica la confiniile viitoare ale Germaniei, dela confiniile lumii slave, dela nord din inima imperiu-

lui moscovit, până în Asia Mică, până la Marea Egee și Marea Mediterană.

Aici trebuie să ne creem noi imperiul nostru spiritual, avangarda viitoarei noastre expansiuni. Acestea sunt idealurile de bază cari trebuiesc să fie în oricare locuitor al țării și să le facem să pătrundă și să trăiască peste hotare, să devină ambianța spirituală în care se mișcă poporul român.

Nu trebuie să pierdem însă din vedere că consolidarea internă de care ne-am ocupat în altă parte trebuie să preceadă și să fie baza pe care va avea să se ridice cucerirea spirituală și consolidarea externă a statului, fără de care existența noastră e în vânt.

În raport cu cele de mai sus, trebuie să accentuăm din nou că un popor fără un țel determinat, fără o misiune istorică, nu poate exista, că baza de existență a statelor și popoarelor în lumea de mâine nu va mai putea fi forța brută, nici interesul egoist, ci puterea de afirmare în ordine spirituală, puterea de creațiune, munca constructivă, valorile pe cari le poate aduce în dar progresului general al omenirii. În viața internă a statelor, ca și în viața internațională, nu poate fi un alt criteriu de selecționare și clasificare.

Trebuie deci, înainte de toate să trăim din plin misiunea noastră istorică. Dar aceasta cere totodată puterea de orientare. Va trebui deci să ne cunoaștem vecinii, să-i studiem, să le scrutăm rațiunea lor de existență. Armatele noastre de propagandă trebuie să fie bine pregătite în acest scop. Din marele război prin care trecem, din sacrificiile lui nemăsurate, din eroismul armatelor, din gloria lor nepieritoare, se vor naște mijloacele pentru a curăți Europa de toate rămășițele nenorocite ale unui trecut de violență, jaf și arbitrar.

Un lucru e sigur: Barbaria va trebui să dispară din jurul nostru, că, în principiu, și în urma nouilor stări de lucruri e condamnată, că toate infiltrațiunile nomazilor dela nord în teritoriile cari au făcut parte din spiritualitatea mediteraneană vor trebui să dispară, că arienii vor fi singurii stăpâni ai Europei de mâine, că, la această operă de curățire și de reconstrucție din temelii, misiunea istorică a statului și poporului român va trebui să intre în măsură covârșitoare.

Nu e vorba aici de siluire **more barbarico**, ci de cultură și civilizație, de liberarea corpurilor sociale de balastul moștenit

care le paralizau aripile, de dezvoltarea unei spiritualități noi, menită de a pune stăpânire pe popoare care să le alimenteze puterile constructive, să le inobileze și spiritualizeze.

18. — Să se țină seamă că, pe măsură ce se va elimina iudeo-democrația și bolșevismul, ideologia creștină va pune stăpânire pe conștiința popoarelor și va avea un rol hotărâtor în desfășurarea relațiilor internaționale și să se crească generațiile cari se ridică în această credință.

Până de curând iudeo-democrația și francmasoneria erau dominante în viața internațională. Acestor influențe asupra conștiințelor este a se atribui slăbirea sentimentului religios și înlăturarea lui de către bolșevici. Popoarele nu pot fi aduse în stare de animalitate fără a le lipsi de singura pârghie, singura care le susține moralul, sentimentul religios. De aceea iudaismul și masoneria își au ca principală țință distrugerea credinței. Numai reducerea omului în stare de brută poate asigura domnia iudaică pe pământ.

Infrângerea puterilor dizolvante va aduce după sine în mod automat ~~reputarea~~ ^{reputarea} ~~în valoare integrală a~~ ^{în valoare integrală a} creștinismului ca pârghie de neînfrânt pentru inobilarea și spiritualizarea popoarelor. Acest fapt va aduce după sine noi și grele probleme.

Pacea dela 1918 a fost o pace de interese. Pacea care va eși din acest războiu va fi o pace spiritualizată. Intrucât spiritul guvernează materia, va trebui să se ție seamă, nu de interesele aparente ale neamurilor, ci de fondul lor spiritual, de spiritul lor animator. Va trebui deci să se ție seamă de marile principii cari guvernează ființa umană în toate timpurile : **Spiritul creator, Dreptatea, Morala imanentă.**

Aceste principii condamnă tot ce se bazează pe siluire, pe forță brută ; tot ce anihilează ființa umană, o degradează și o scoate din domeniul afirmațiunii spirituale. Or, în părțile de sud-est ale Europei, siluirile au jucat un mare rol în decursul ultimilor milenii. Marea răscruce istorică în care ne găsim implică scadența urmărilor acestor siluiri. Să nu ne gândim decât la teritoriile ocupate de mahomedani și cari altădată au fost leagănul creștinismului și izvoarele vii ale doctrinei sale. Renașterea creștină, purificarea spirituală a popoarelor, care se va realiza în urma acestui războiu, va ridica conștiințele la înălțimea unei concepții de drept și de dreptate care nu va putea admite ca substratul etnic care ne-a dat altădată înteme-

ietorii creștinismului, pe martirii și sfinții lui, să rămâie mai departe anchilozat în religia lui Mahomed, impusă lui prin forța brută în epoca invaziilor arabe.

Orice ezitare și orice rezistență va fi de prisos. Nimicirea tuturor siluirilor milenare vor eși înfăptuite în principiu din acest război. Să nu ne uităm că noi contribuim la înlăturarea lor cu toate puterile noastre, cu eroismul cel mai curat și cu cel mai nobil sânge al nostru. Și să nu uităm deasemenea că noi suntem, că noi am rămas singurii moștenitori în aceste părți ai foștilor stăpânitori, că ordinea și morala imanentă nu admit prescripție și nici substituiri, că tot ce emană din spirit are pecetea eternității.

Lumea nouă care se naște sub egida lui Christos și la care participăm cu toată ființa noastră etnică, implică deci o redresare totală.

Acestea nu sunt visuri. Acestea sunt realități spirituale, cari vor deveni mâine probleme la oridnea zilei, pentru cari trebuie să fim pregătiți și cari trebuie să trăiască intens în fiecare din noi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu suntem un popor laș. Am dat dovadă în cursul existenței noastre milenare, și o dovedim azi cu prisosință pe câmpurile deătălie. Trebuie să ne afirmăm pe față în văzul tuturor. Italia, încă de pe timpul expoziției coloniale franceze, a afișat în văzul lumii harta imperiului roman din timpurile cele mai glorioase. Azi statuile Cezarilor sunt scoase de prin muzee și puse la locurile lor, purtând cu ele idealurile de expansiune ale poporului italian. Iar hărțile imperiului roman, ca idealuri specifice, sunt afișate pretutindeni.

Suntem datori să ne scoatem și noi din adâncuri idealurile specifice ale rasei; să concretizăm și noi în văzul lumii rostul nostru în lume; să punem și noi în văzul tuturor, nu pe corifeii mărunți ai partidelor politice perimate, și nici pe aceia din timpurile de hărțuială cu barbarii, ci să punem pe piețele publice pe Deceneu, pe Buerebista pe Alexandru cel mare, pe Decebal, pe Traian; pe toți aceia cari au jucat un rol determinant în făurirea spiritualității noastre; să facem și noi din nașterea Romei principala noastră serbare națională, cea care să îtruchipeze trecutul nostru integral și mărețul nostru viitor.

Misiunile popoarelor, privite peste secole și milenii, nu es din diferitele conjecturi istorice, ci din sângele lor propriu. Cei

Viata economică și selecționarea valorilor

PILDE VII LUATE LA FAȚA LOCULUI

— Cazul fraților Dăncilă de la Turda —

În articolele noastre am avut ocazia să constatăm și să demonstrăm, că Statul Român numai atunci va fi stăpân pe destinele sale, când toate elementele componene vor fi alcătuite din rasa pură românească. Statul format de evoluția istorică a poporului român nu se poate desvolta și nu își poate găsi încadrarea, care i se cuvine în viața internațională, fără a deveni el însuși în toate ramurile lui de activitate. Cea mai grea ramură de activitate, pe care trebuie să o cucerim este activitatea economică. În industrie și comerț străinii și în special jidanii și-au creiat un vast câmp de activitate. Românul, fiind înlăturat de pe câmpul de afirmare economică, trecea drept lipsit de aptitudinile necesare pentru a activa ca element creator. Ajunsese slugă la străini.

Vina acestei stări de lucruri cade în întregime în sarcina vechilor partide de guvernământ, cari pactau cu străinii, atât cu cei din interior, cât și cu cei de peste hotare.

Nu s'a căutat a se scoate la suprafață și a se pune în valoare elementele creatoare în industrie și comerț. Aceste elemente, dacă s'au afirmat, au făcut-o din propria inițiativă, în mod sporadic și luptând cu tot felul de greutate, cari veneau adesea chiar dela organele de Stat, afiliate, cu știința sau fără, străinilor.

În acest haos și în această situație detestabilă, am căutat în trecut să scoatem în evidență faptul că românii nu numai că nu sunt lipsiți de aptitudini în industrie și comerț, dar că ei pot creia în aceste ramuri de activitate o atmosferă specific românească și o putere de afirmare superioară străinilor.

În această privință am avut ocazia să scoatem în evidență opera măreață, realizată de macedoneni și aptitudinile excepționale, pe cari le prezintă așa zișii mărgineni, referindu-ne la așezările românești din lungul Carpaților, începând dela munții Hațegului și până la cotul Moldovei.

Această populație este moștenitoarea vechilor păstori, cari

duceau românismul până în stepele rusești, până în nima fostului imperiu turcesc, și la vest, până în Panonia.

Noul Stat Român va fi organizat pe baza principiului de rasă pură, care va domina în Europa nouă, care se naște. Atenția noastră trebuie să fie îndreptată cu toată străduința în această direcție.

Va trebui să aruncăm privirile în tot cuprinsul teritoriilor românești și să punem în valoare toate elementele creatoare cari astăzi zac în părașinare, grație trecutului dezastruos, pe care l-am moștenit dela vechile partide de guvernământ, în Regatul vechiu, și dela stăpânirile străine dușmănoase, în teritoriile desrobite.

Conform principiilor noastre, pentru a demonstra teza, pe care o susținem, procedăm prin exemple practice, luate la fața locului.

FAMILIA DĂNCILĂ

Dela 1923 și până la 1930 am funcționat ca judecător la Turda. Am cunoscut cu această ocaziune un mic comerciant, instalat la un colț retras din acest oraș, având o prăvălie de coloniale, delicatețe și băuturi spirtoase. Era de origine din Poiana-Sibiului, și avea pe acea vreme soție și trei copii, de vârstă de școală. Am plecat din Turda. Comerciantul, despre care am amintit, a murit în vârstă relativ tânără, lăsând o văduvă îndurerată și pe cei trei copii nevârstnici.

Pentru a demonstra puterea de afirmare a mărginenilor în industrie și comerț și pentru a scoate în evidență comoara pe care o posedă neamul nostru în regiunea despre care vorbim și pe care n'a știut să o aprecieze până acum, e suficient să punem în evidență activitatea acestei văduve: cazuri similare găsim oricând în rândurile acestei populații.

Elena Dăncilă, rămasă văduvă în anul 1926, în vârstă de 34 de ani fiind, cu doi băieți minori și o fată și cu un negoț pe care era condamnată să-l ducă singură cu propriile ei mijloace, a reușit, nu numai să perpetueze întreținerea moștenită, dar și să o desvolte.

Nu numai că a desvoltat acest comerț, dar a luat în întreținere cărașia publică cu autobuze pe anumite linii, care

a adus un câștig și un capital, care urma să fie luat în exploatare mai târziu de copiii ei.

Pentru tenacitatea și puterea de luptă a acestor oameni, relevăm, că soțul reposat al acestei valoroase românce, înainte de a fi negustor în Turda, a ținut în acea regiune o moșie în arendă, pe care a trebuit să o părăsească, în urma persecuției suferite de la fosta stăpânire, și să se retragă la Râmnicul-Vâlcii, unde a întreprins o nouă activitate comercială între anii 1915 și 1919, când a avut posibilitatea de a se reîntoarce la Turda.

Copiii au moștenit, nu numai capitalul tatălui și mamei lor, dar și aptitudinile lor, pe cari le purtau în sânge. Odată deveniți majori, s'au alăturat mamei lor și împreună au dezvoltat și au dat o varietate întreprinderilor, care a adus pe toți la o strălucită performanță în industrie și comerț.

DUPA 20 DE ANI

După ani și ani m'am reîntors în localitatea, unde, cu aproape 20 ani în urmă, am funcționat ca judecător, și am cercetat pe acești valoroși români și pe mama lor. Am făcut constatări extraordinare.

Dela micul negoț, pe care l-au moștenit dela părinții lor, care i-a părăsit înainte de vreme și i-a lăsat neajutorați, au ajuns la mari întreprinderi industriale și comerciale, pentru cari numai impozite plătesc Statului între trei și patru milioane anual.

Posed unul dintre cele mai frumoase imobile în centrul orașului Turda. Au în stăpânirea lor localul, fost al fabricii de bere din această localitate, care a aparținut unor firme străine.

În acest local au o fabrică de rom, lichcur și sirop, una dintre primele din țară, o vastă pivniță de vinuri, depozit de bere și toate acesoriile necesare.

Pentru a releva importanța afacerilor pe cari le încheie, e suficient să arătăm, că, pentru cifra de afaceri, la fabrica de rom și lichcur, întreprinderea fraților Dăncilă plătește Statului un impozit de circa opt milioane de lei anual, în afară de impozitul comercial menționat mai sus.

Am cercetat în diferite ocazii fabrici și întreprinderi si-

milare ale străinilor în diferite părți ale țării, nu am găsit nicăieri, ordinea disciplina și calitatea mărfurilor produse, pe cari le-am găsit la această întreprindere.

Strălucita situație în care au ajuns moștenitorii lui Ioan Dăncilă, micul comerciant dela 1923, trecut prin tenacitatea și puterea de muncă a mamei lor, Elena Dăncilă, este și astăzi în plină ascensiune. Au deja două sucursale, una la Luduș și alta la Câmpeni, în munții apuseni.

Moștenitorii Dăncilă: Ioan și Dumitru Dăncilă, cu mama lor, Elena Dăncilă, au mai înființat o societate în 1937, de căraușie publică, la început, transformată mai târziu, după intrarea în funcțiune a C. F. R., în căraușie de transport pentru material, lucrând doi ani la lucrările de fortificații din Oradea, la cazarmile din Dej și la alte diferite lucrări militare.

Cinci mașini autocamioane au rămas din cele opt sau zece inițiale.

PILDE VII

Dacă am cerceta activitatea diferitelor familii de margineni în diferite părți ale țării, am constata multe cazuri de acest fel.

Cazul de mai sus a fost constatat și cercetat de noi personal. Cunoaștem persoanele și am putut să le urmărim în toată evoluția lor.

Aptitudinile acestea, pe cari oricine le poate aprecia, din rezultatele practice, sunt remarcabile. Suntem datori să le scoatem în evidență și să le dăm ca model de pricepere, activitate și cinste românească.

Statul și publicul nostru trebuie să ia cunoștință de acest caz și de toate cele similare, pentru ca cu toții să ne dăm seamă de valorile pe cari le posedăm, pentru ca să știm că avem tot ce ne trebuie, că avem un material uman excelent, pentru a înlătura din viața Statului influența străină și pentru a deveni noi înșine în toate ramurile de activitate.

Exemplul fraților Dăncilă, Ioan și Dumitru, și al mamei lor Elena, ne stau înainte ca strălucită pildă de geniu productiv, ordine, disciplină, cinste și hărnicie românească.

Flavius.

C R O N I C Ă

ANIVERSARE SPANIOLA

Un amic mi-a spus că a stat câteva luni în Spania. L-am întrebat : Ai învățat spaniolește ? Răspunsul a fost : — Ce să învăț, spaniola e învățată gata, e atâta asemănare între cele două limbi ! Și cu toate acestea câtă depărtare între noi și spanioli. Până nu de mult, Spania era pentru noi o țară îndepărtată geograficește și îndepărtată de sufletele noastre. Astăzi Spania s'a apropiat considerabil. Spaniolii ne sunt astăzi frați dintre cei mai apropiați. Reintrăm pe făgașul pe care ar fi trebuit se mergem totdeauna. Apropierea sufletească a suprimat distanța geografică. De ziua națională a Spaniei, am vibrat și noi la unison cu marea noastră soră.

Suntem pe drumul cel bun. Avem credință că nu va fi departe timpul când popoarele latine se vor închea în acelaș tot, formând acelaș corp și acelaș suflet și suprimând orice distanță între ele.

România Eroică se asociază cu entuziasm la sărbătorirea spaniolă și strigă din toată inima : **Trăiască Spania.**

DUCELE MUSSOLINI LA 59 DE ANI

La 29 Iulie Ducele a împlinit 59 de ani. Italia și noi toți am sărbătorit cu toată dragostea ziua Ducelui și a imperiului. Geniul Ducelui planează astăzi asupra lumii. Virtuțile milenare ale Romei au găsit în el un strălucit polarizator. Prin el Roma a redevenit imperială. Presa noastră a fost unanimă în a releva acest eveniment. E o constatare care ne umple inima de bucurie. Atât la Roma cât și la București ideea destinului comun al acestor popoare își face drum larg. Trăim zorii formării unei noi mentalități. Ideea de Patrie își lărgeste cuprinsul. În curând Patria noastră, a celor ce am făcut altădată parte din vechiul imperiu roman și i-am moștenit geniul se va întinde pe toată suprafața terenurilor în care se vorbesc limbi romanice și s'a exercitat vreodată autoritatea romană. Suntem în preajma alcătuirii bastionului din care rasa mediteraneană va porni la noile ei cuceriri.

Nu este lipsită de semnificație constatarea că totalitarismul a plecat dela Roma. Sceptrul spiritual al noiei lumi care se naște e în mâinile Romei eterne, ale Romei cezarilor și spiritualității creatoare; în mâinile noastre ale tuturor moștenitorilor ei, cari ne-am înhămat la marea luptă pentru reclădirea așezămintelor globului, alături de șampionul tuturor bățăliilor : **Marele și gloriosul popor german.**

Rolul lui Mussolini și al Romei la punerea temeliilor acestei reclădiri totale a fost determinant. El nu va fi mai puțin determinant în viitor.

Trăiască Ducele ; trăiască imperiul Romei !!

ASOCIAȚIA ROMANO-GERMANA

La 27 Iulie 1942, s'a pus baza, în cadrele unei festivități impunătoare, Asociației Româno-Germane. E un eveniment care vorbește dela sine. Fraternitatea de arme româno-germană se transformă într'o fraternitate spirituală. Trăim era înfrățirii popoarelor creatoare sub bubuitul aprig al tunurilor. Germanii și latinii vor forma pe viitor un singur tot pentru conducerea și dominarea spirituală a lumii în care noi românii vom fi încadrați cu tot geniul specific al rasei noastre. Aceasta e semnificația constituirii la București a Asociației Româno-Germane. Spiritul care a dominat la constituirea ei e adânc grăitor. Și el va fi cu atât mai grăitor, cu cât evenimentele se vor precipita pentru înnoirea totală a statului și poporului român alături de înnoirea totală a Marelui Reich german sub conducerea genială a marelui Adolr Hitler și a brașilor lui colaboratori.

FERDINAND I

În ziua de Sf. Ilie a fost freamat în Capitală și la Curtea de Argeș și reculegere ori unde bate o inimă de român. S'au împlinit 15 ani dela moartea regelui Ferdinand întregitorul. Evenimentele prin care trecem dă acestei zile o semnificație deosebită. Războiul dela răsărit a în toiu, soarta țării și a neamului nostru întreg e din nou pusă în cumpănă. Totul depinde de vrednicia noastră. Ferdinand I este acela care a prezidat evenimentele cari au înlăturat în largă măsură nedreptățile

milenare cari apăsau pe umerii acestui popor. Astăzi trebuie să ducem mai departe marea lui operă constructivă. Evocarea memoriei lui e în mintea tuturor. Ea ne cere pe toți la datorie, alături de viteaza noastră armată. Amintirea lui și a evenimentelor pe cari le-a prezidat, cere ca fiecare român etnic să știe ce vrea și să facă tot ce-i stă în putință pentru ca opera de acum două decenii să fie desăvârșită.

SUS INIMILE !!

CĂRȚI. — STROE STROESCU. — Amintiri despre Badea Gh. Cârțan. — e o carte de 184 pagini, format mare, care nu costă decât 60 lei, carte din care autorul, retras în munți la Brezoi, mi-a oferit 5 ex. cu ocazia trecerii mele recente prin acea localitate. Cartea e dela 1936. Dar în această epocă în care se varsă cel mai prețios sânge al neamului nostru pe câmpurile glorioase de bătălie, exemplele de înalt patriotism eșite organic din păturile adânci ale poporului și eroii de totdeauna trebuie să fie prezenți în mintea și inima noastră.

Exemplul sublim pe care-l dă Badea Gh. Cârțan de pioasă amintire e scos în evidență cu o mîgălică stăruință de d. Stroe Stroescu, fost înalt funcționar la corpurile noastre parlamentare și retras acum în umni, unde trăește o nouă viață de liniște și de reculegere. E regretabilă modestia sa fără seamăn. Ține această prețioasă carte în cartoane, când ea ar trebui să circule din abundență mai ales printre acei cari sunt chemați să crească generațiile viitoare și să dea pildă de eroism și sacrificiu.

Cine, din generația mai veche nu a cunoscut pe Badea Cârțan care, cu desăgii în spinare, umbla din casă în casă și pe la librării, ca să adune cărți pentru oropsiții săi frați din Transilvania. Apoi lua drumul munților și trecea cu prețioasa comoară prin „vama cucului“ înfruntând toate pericolele și toate ostenelele. Cu drept cuvânt ne spune autorul: „Aceasta a fost țelul vieții sale, țel pe care l-a urmărit până a închis ochii și aceasta fără comitet, program și statute; fără plan de organizare și **strângeri de fonduri**“.

E o pildă vie care trebuie să trăiască în noi. Indemnăm cititorii să-și procure cartea dela autor, de la Brezoi, Jud. Vâlcea.

OID O. DENSUȘANU, — Ce am văzut în Germania, volum 332 pag. Cugetarea—Georgescu Delafras, e o carte proaspăt eșită din teascuri, care s'a bucurat repede de un răsunet în opinia publică, bucurându-se dela început de o publicitate demnă de invidiat. Autorul dovedește un mare talent în a atinge coardele noastre cele mai sensibile.

În ajunul deslănțuirii actualului război pe frontul de apus, pentru a determina poziția beligeranților în luptă și rezultatele cari se puteau sconta, am arătat că Franța și Anglia mergeau cu diligența, pe când Germania pornea la război cu 600 km. viteză pe oră. Din citirea cărții d-lui Densușanu se desprinde în mod intuitiv acest adevăr. Constatări la fața locului fac să se desprindă și să se proiecteze formidabila forță productivă și organizatoare a Germaniei. Cunoscând și alte popoare și călătorind și pe alte meleaguri, nu poți să nu constăți că un popor ca germanii nu poate fi ținut în situație de inferioritate. Trebuie să se stabilească și între popoare, cași între indivizi, un echilibru și o dreptate... Nu poți să pui pleava în frunte și fruntea la urmă. E o măsură contra naturei, contra justiției imanente care nu iartă. Popoarele trebuesc ierarhizate și ele după puterea lor productivă, după gradul lor de spiritualizare, după puterea lor de afirmare eroică pe teren. Din descrierile d-lui Densușanu se desprinde în mod luminos, atât calitățile genuine fără pereche ale acestui popor, cât și locul ce i se cuvine în concertul popoarelor lumii.

De aceea pacea dela Versailles era caducă. Nu se puteau inversa rolurile. Pacea aceea cuprindea în ea germenii viitoarei glorii germane, pe care autorii ei au sădit-o, fără să-și dea seama în însăș clauzele ei. Cu drept cuvânt ne spune autorul :

„Orice apăsare nefirească, chiar milimetrică să fie, pregătește primejdioase oscilații mai târziu“. Și deaceea, chiar în zorile păcii de acum două decenii, „chiar în clipa în care s'a semnat, s'a pregătit inconstient o revoluție. O dublă revoluție. A Romei și a Berlinului“.

Războiul gigantic în care sângerăm din plin astăzi e războiul echilibrului, al așezării juste a popoarelor, al restabilirii valorilor, al ridicării maselor de pretutindeni, al purificării lor de miasmele răufăcătoare după modelul revoluțiilor pe cari le poartă în vârful baionetelor lor soldații axei de pretutindeni.

Nu se poate să fie altfel. Cel ce vrea să dobândească o certitudine de neclintit, să citească cartea d-lui Densușanu. Un popor cu calitățile pe cari în mod obiectiv le scoate în evidență d-sa în amplele constatări pe cari le face în călătoria sa prin Germania, nu poate nici cădea și nici nu poate fi șampionul unei opere defetiste.

N. P. VAIDOMIR, — Drepturi Românești în Transnistria, e o carte de 84 pag. cu o hartă în text care ne dă informații prețioase cu privire la această nouă provincie românească și e pătrunsă de suflul unui cald patriotism. Autorul își termină cartea cu următoarele cuvinte pe cari nu poate decât să le subscrie orice român de sânge :

„Iar pentru că în Transnistria ne găsim pe pământ românesc, între frați, vom rămâne acolo pentru a asigura libertate acestor frați, și a întinde imperiul civilizației și peste acest colț de țară românească, așa cum au făcut, acum 2000 de ani marele nostru străbun Buerebista, și prin aceasta **restabilim la răsărit — pentru totdeauna — unitatea geografică, politică, istorică și etnică a pământului și neamului românesc**“.

IOSIF BĂTIU, — Nationalism Literar. E o broșură format mic de 60 de pagini, în care naționalismul în literatură își găsește justa lui apreciere. Pe măsură ce ne purificăm etnicește, manifestațiile sănătoase își fac loc în domeniul scrisului. D. Iosif Bătiu scoate în evidență suflul naționalist care a făcut fondul de inspirație al adevăraților purtători ai condeiului românesc, eșii din rărunchii neamului pentru care scriau.

Autorul acestei broșuri merge cu pași siguri pe linia de totală însănătoșire a acestui neam. Se citește cu ușurință și e de prima utilitate.

Colonel VASILE NĂDEJDE, — Primejdia Moscovită și Misiunea poporului român. Dealungul a 86 de pag. format mare, într'un stil curgător, autorul scoate în evidență pericolul iminent pe care-l prezintă pentru noi și pentru civilizație Europei vecinătatea barbarilor dela Nord. Referindu-se la testamentul lui Petru cel Mare, care, chiar dacă nu a fost scris, din punctul de vedere al faptelor, e perfect adevărat, D. Prof. Simion Mehedinți, în prefața pe care o scrie pentru a recomanda această carte, spune cu privire la acest pericol :

„Cum Moise a lăsat tablele Legii poporului evreu, tot așa, eu, Țarul Petru, las urmașilor mei sarcina să stăpânească „în-

treaga Europă“. Dar nu numai Europa. „Invasia viitoare a țărilor din apus și din răsărit de oamenii nordului (adică de ruși) este hotărâtă **de scopurile providenței**, fiindcă națiunile europene au ajuns cele mai multe într-o stare de bătrânețe aproape de prăbușire sau merg cu pași repezi într'acolo, de unde urmează să fie subjugate de un popor tânăr...”

Citind această carte, oricine se poate convinge de pericolul mortal ce ne pândeste dela nord, dacă, după cum se exprimă autorul, nu vom aplica acum rețeta anticului **Cato : BELEND A CARTHAGO.**

ȘTEFAN POPESCU-DRĂGUȘENI, — Baba Dochia — Poem Dramatic — Acest poem Dramatic dovedește cât de mult se împletește talentul d-lui Popescu-Drăgușeni cu geniul popular, cu folclorul din care își făurește poemul. Versificația sa e ușoară și plină de farmec.

REVISTE. — Timocul, — Revistă de luptă național-culturală — anul IX caetul I 1942, ne aduce un prețios material de documentare și de orientare în problemele noastre cu privire la românii rămași în afara granițelor țării din părțile de sud ale teritoriilor locuite de români. Remarcăm câteva titluri : Românii în viața Serbiei de Em. Bucuța, Românii în Peninsula Balcanică, cu o hartă în text, de N. A. Constantinescu ; Românii din Bulgaria și Serbia înfățișați la 1913 de prof. G. Vâlsan, de A. Andrei ; Cetățile romane pe linia Dunării ; originea satelor Timocene, de Dan Ionescu ; Chestiunea Balcanică văzută de un geograf român la 1912, de Victor Tufescu ; Vechimea Românilor din Jugoslavia, de Gh. Florescu.

După cum se vede sunt articole de o palpitantă actualitate și de prima importanță pentru determinarea țărilor pe cari le urmărim odată cu desfășurarea evenimentelor epocale prin care trecem.

Nu știm din ce fonduri se susține această revistă. Bănuim că se luptă cu greutatea mari, ca noi toți cari milităm în ogorul național. Ar fi de dorit ca această prețioasă revistă să-și intensifice apariția și să fie răspândită în cercuri cât mai largi în țară și peste hotare.

Cuget Moldovenesc, — Nr. 8-9, August-Septembrie 1942 se deschide printr'un articol substanțial al d-lui Gheorghe I. Brătianu, tratând despre **Chestiunea Mării Negre.** Spicuim din

bogatul sumar : **Misiunea Moldovei** de Toma Vlădescu ; România, Rusia și Strămtorile, de Emil Diaconescu ; **Junimea și rolul ei în literatura română**, de Octav Botéz, etc.; versuri și un bogat „Varia“, cari, toate, dovedesc munca care se desfășoară la această revistă Ieșană, nivelul înalt în care se mișcă și situația de primul ordin pe care o ocupă în publicistica noastră periodică.

Cultura Creștină, Blaj, anul XXII, Ian.-Febr.-Martie, Nr. 1—3, apare într-un volum masiv de 180 pag. E inutil să reproducem titluri de articole și de autori. E o strălucitoare faclă a vechei culturi blăjene. Citirea ei înalță și reconfortează. Ar trebui să nu lipsească din casa niciunui bun creștin, fără deosebire de confesiune. Din acest număr e cu deosebire impresionant articolul Arhim. Teodosie Bonteanu : **Chinurile nașterii celei de a doua**.

Ramuri, revista literară a Craiovei an. XXXVIII Nr. 6-7, Iunie—Iulie 1942, care a făcut de atâtea ori obiectul comentariilor noastre elogioase, ne aduce cu acest număr, între alt material select, articolul evocator al d-lui Scarlat Struțeanu : „**Câteva Note la „Luceafărul“ lui Eminescu**“.

Gândirea, an. XXI Nr. 6, Iunie-Iulie 1942, este închinată Balcanilor. Ideea e bine venită. Articole substanțiale ne pun în legătură cu o spiritualitate de care nu putem rămâne streini.

Convorbiri Literare, Nr. 5—6, Mai—Iunie 1942, pune în evidență în articolul de fond personalitatea lui A. C. Cuza. Observațiuni juste și de palpitantă actualitate publică D. I. Rădulescu-Pogoneanu, sub titlul Fenomenul Educației — câteva observări. Atragem atenția asupra articolului de reculegere spirituală, intitulat Lămurire, pus sub rubrica : Ruga Eroică, al d-lui Octav Vorobchievici.

Revista Institutului Social Banat-Crișana an. X, Martie—Aprilie 1942, — în articolul prim ne dă „**Considerațiuni asupra demnității de „Ban“ în vechiul drept public**“, de dr. Emil Botiș. Citim articole de Prof. Traian Mager : Comuna Ciuci-Vrfurile ; Dr. Paul Stanimir : **Monografia judecătoriei Biled** ; Păr. Coriolan Buracu : **Cronica istorică a Almăjului**, etc. Sunt tot atâtea articole cari țin cu vigoare linia de conduită a acestei valoroase reviste bănățene.

Marea Noastră — revistă pentru propagandă, orientarea și apărarea intereselor pe apă — a Ligei Navale Române ne sorsește cu Nr. 5—6, an. XI. Găsim același bogat material de propagandă care face ca această revistă să fie indispensabilă oricărui român iubitor de țara lui.

VOCI DIN PRESĂ

„Fapta“, de sub direcția inimosului român, Nicolae Ioan, Nr. 110—111, din 28 Iulie 1942, publică **„Oda Ostașilor Români“** a d-lui G. Breazu-Ulmu, din care reproducem :

„Porni-rați, ieri, în lăreș, să desrobiți hotare
Din ghiara nemiloasă a cruzilor păgâni, —
Ați smuls cu spada zestrea lăsată de străbuni
Și-ați revărsat pe plaiuri al libertății soare.
Din piepturi oțelite în focul vitejeiei,
Ne 'nfrânte stânci în calea puhoiului (ați pus,
Cu suflețe 'ncălzite de chipul lui Iisus,
Ați înfrățiț credința cu brazda scumpă-a gliei.
Azi, flutură-ți pe crește senine tricolorul Cluj
Și 'n inimi biruința își pânguește rodul,
Răstoarnă brazdă nouă, înviorat norodul
Și truda vredniciei își plămădește sporul“.

„Viața“ Nr. 465 din 3 August 1942 dă următoarele pilde de eroism românesc, sub titlul **„Icoane eroice, din epopee“** de D. Ion Dimitrescu :

„La atacul din ziua de 11 Iunie, un caporal din regimentul gorjean de Infanterie rămâne grav rănit între linii : abia după 48 ore poate fi ridicat de acolo, și lent readus în simțiri. Primele cuvinte, în clipa când își regăsește graiul, sunt : „Domnul Căpitan mai trăește ?... Dar domnul locotenent ?... Atacul nostru a reușit ?“...

Și iată-ne acum strămutați printre cei sacrificați, ale căror icoane domină în prestigioasa apoteoză a victoriei... Din același Regiment de gorjeni, al Diviziei de Infanterie, iată ivindu-se în ziua de 13 Iunie comandantul unei companii de mitraliere, **căpitanul Catrinaru Sergiu** : vede la stânga sectorului său un batalion de asalt oprit de focul aprig al inamicului, — își alcătuește în pripă o grupă de luptă și pornește să atace

spre a degaja acest batalion. Inamicul, lovit pieziș, începe să dea înapoi... În vreme ce batalionul își reia isbânditor salturile de apropiere, căpitanul erou Catrinaru Sergiu cade secerat de un snop de mitralieră...

„Având comanda de companie, ca și căpitanul Catrinaru, — sublocotenentul **Dan Aurel** primește ordinul să trimită la atacul unei cazemate unul din plutoanele sale de Vânători de Munte. Fiind vorba de străpungerea unei rezistențe care bloca înaintarea Batalionului, ia asupra-și această temută cinste. În locul unui ofițer subaltern pornește deci cu plutonul, cucerește cazemate și moare ca un erou de legendară baladă“.

În același ziar, din 28 Iulie 1942, sub titlul „**Slovacia**“, D. Gh. Sbârcea face următoarele constatări cari au o semnificație care trebuie relevată :

„Străinul care străbate sălbateca vale a Vahului, acest Mureș al Slovacilor, își dă seama că poporul părintelui Hlinka a fost organizat pentru o rezistență eroică îndelungată.

„Libertatea de astăzi a Slovacilor nu este deci simplă întâmplare. Statul proiectat de revoluția părintelui Andrei Hlinka pe ecranul conștiinței europene nu este o creațiune efemeră a tratatelor. La temelie stă dragostea de libertate a acestui popor crescut în legile aspre ale muntelui, care nu se teme nici de abisuri, dar nici de culmi“.

Curierul din Deva de sub direcția d-lui Octav Buzgău, în articolul de sub titlul „Prin credință vom învinge“, al d-lui Ion Corubuțiu, conchide :

„Să muncim intens cu toții, fiecare la locul unde este pus, să ne facem datoria, punând umăr la umăr, strâns uniți cu toții în cuget și simțiri, să credem, că nici o brazdă românească nu se uită, dar să avem i răbdare mare și încredere.

A crede în Dumnezeu și în puterea Neamului Românesc, nseamnă a învinge !“

Nr. 4 Drum Nou din T.-Măgurele, de sub direcția d-lui C. Nedelescu-Zlotești, în articolul de fond, intitulat „**Dreptatea-Noastră**“, conchide :

„Dreptatea noastră va ieși la iveală, nu prin calcule diplomatice, țesute ca pe vremuri în culisele democrației, ci prin jertfa sângelui care a curs din belșug pe câmpurile de bătae“.

E o dovadă în plus despre credința neclintită care încinge-

toate teritoriile locuite de români despre victoria noastră integrală.

Desrobirea din Alba-Iulia care reapare „**După o lună de tăcere**, în N-rul dela 20 Iulie 1942, se întreabă în articolul, sub acest titlu, sub iscălitura d-lui C. Plăianu:

„De ce nu e sprijinită presa de provincie singura care desbate problemele în legătură cu viața locală, privită sub toate aspectele?”

Și după ce declară că „pleacă din nou la drum”, știind că „puterea de rezistență numai în noi înșine o putem găsi”, își afirmă cu tărie crezul, spunând :

...„Vom căuta să infiltrăm adânc în mintea tuturor că epoca în care trăim e una din cele mai mari din istoria noastră; vom lupta pentru a nu lăsa să prindă rădăcini între români, deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i înconjoară în țara lor și vom combate din toate puterile tendințele atelora cari lucrează pentru a distruge în sufletul românesc credința în zilele de mâine”.

E aceeași credință românească care palpită pretutindeni.

Ardealul, Nr. 22 din 1 August 1942, cuprinde un articol plin de adânci rezonanțe al directorului său, d. Constantin Hagea, intitulat „**Drumuri de Munte**” în care autorul ne aduce și aerul proaspăt dela Vidra, dela casa lui Avram Iancu, unde „ne cuminecăm cu faptele lui sfinte. Și luăm cu noi o porciică din lăsamântul lui spiritual : dragostea pentru pământul strămoșesc. Pentru limba și legea românească. Și o sădim această comoară cu toată sfințenia în colțul cel mai ales al inimilor noastre, ca să ne fie îndreptat fără sminteală în fiecare clipă a vieții noastre”.

„**Porunca Vremei**” din 2 Aug. 1942, D. I. P. Prundeni, în articolul de fond intitulat **Și Rusia va renaște**, trage următoarea concluzie :

„Noi împotriva Rusiei ne ridicăm și împotriva ei ne batem. Bolșevismul e un episod vremelnice. Rusia e permanentă. Ortodoxia, ca și comunismul nu sunt, în realitate, decât două faze ale imperialismului rusesc.

„Vecinătatea noastră cu Rusia e doar o vecinătate de arme”.

E acelaș refren care trebuie să fie viu în inima fiecărui român, a fiecărui european conștient și cu durere de soarta continentului nostru. E aici nevoie de un stat mare și puternic care să ție prin secole front în contra agresiunilor nordice cari numai prin forță vor putea fi stăvilate.

Gazeta dela Turda, de sub direcția d-lui Vasile Iluțiu, din 26 Iulie 1942, sub iscălitura d-lui Ion Hodoș, publică articolul intitulat „**O nouă cruce pe hotarul Feleacului**“, din care extragem :

„Ne vine vestea că tot pe **Feleac**, chiar acolo lângă pichețul de graniță, alți făclieri ai dreptății ridică o altă cruce.

Pe ea va pune să se dăltuiască o sentinela :

„Comisiunea nautică, cesaro-regală, ordonată prea grațios din partea Majestății Sale, ca să cerceteze tulburările și să aducă iarăș pe țaran pe calea legalității, a pronunțat în conformitate cu ordinele mai înalte, următoarea sentință, în procesul criminal deschis contra lui Horea, numit dealtminterea Ursu Neculae, din comuna Râul-Mare, din marele Principat Transilvania, în etate de 54 ani, de religie neunit, căsătorit și iobag al fiscului : după codul criminal berezian, art. 62, despre tulburări și tumult și art. 90 despre tâlhării, au să fie dus pentru crimele acestea la locul destinat de supliciu și acolo să i se frângă cu roata toate membrele corpului, începând din jos în sus și în modul acesta să fie trecut din viață la moarte, iar corpul să se despică și să se taie în bucăți, capul și părțile corpului să se pună în țeapă pe lângă diferite drumuri, iar inima și intestinele să se îngroape aici, la locul supliciului“.

Pentru cei pe care umbletul, sau nevoia, sau plângerea de frate și hotar, îi va duce pe lângă cele două cruci, fie în ceasul Invierii sau în alte timpuri cărora le suntem supuși prin vrerea Domnului, acesta va fi legământul că de mii de ani, noi și numai noi, am creiat o istorie de lupte, de credinți, de crucificări, o istorie a unui pământ care este al nostru și nu va putea fi, decât numai al românilor“.

Gazeta Transilvaniei, bătrâna tribună a românismului din Brașov N-rul 52 din acest an, sub titlul „**Permanența elementului latin în Dacia**“ referindu-se la conferința d-lui Prof. Schiaffini, ținută în prezența regelui Italiei cu ocazia închide-

rei sesiunii Academiei Italiei, cu privire la permanența românilor în Dacia, constată, alături de savantul italian :

„În Dacia nu a fost și nici nu poate fi vorba de un cataclism etnic. Elementul romanic a rezistat din Carpați și până în Pind tuturor invaziilor barbare, slave și turanice“. Și conchide :

„Această manifestație publică capătă o importanță deosebită prin faptul că pentru prima oară se ilustrează în public și în fața regelui împărat, a întregii Academii italiene și a unui public select rolul României în păstrarea comorilor spirituale romane“.

Basarabia. — Ziarul Basarabia, la 23 Iulie a împlinit un an dela apariție. Cu această ocazie a scos un bogat număr festiv. Numeroase personalități, între cari nu lipsesc Min. nostru Secretar de stat dela propagandă, Alex. Marcu și cei doi miniștri plenipotențieri, acela al Marelui Reich German, Baron von Killinger, și cel al Italiei Fasciste, R. Bova Scopa, și-au spus cuvântul lor omagial. Numeroase alte articole de caldă apreciere completează cadrul.

Fapt este că „Basarabia“, spre deosebire de vechia presă basarabeană, a avut pentru marea noastră provincie de peste Prut, atât de crud lovită de soartă, un mare rol constructiv. „Basarabia“ a înțeles că sufletul este totul. Și și-a îndeplinit rolul timp de un an cu o rară destoinicie. Cu drept cuvânt ne spune D. Sergiu Matei Nica în articolul său „**Am scris un an**“ publicat în acest număr : „...ca niște ingineri spirituali, ne-am dat seama că nicio gospodărie nu se întemeiește fără suflet și că dacă Basarabia mai avea nevoie de ceva, cu toate ruinile și devastările ei, avea nevoie în primul rând de îngrijirea, apropierea și mângâierea sufletului, după care toate celelalte au venit dela sine“.

Noua presă constructivă se mândrește cu „Basarabia“. Noi cei dela România Eroică îi trimetem, alături de toți bunii români, caldele noastre felicitări și-i urăm ca și de aci înainte să producă aceleași roade îmbelsugate în ogorul scrisului, spre reconfortarea scumpei noastre provincii de peste Prut și a întregului românism.

